

Liv at fastholde Finantslovens Charakter og Bæsen. Og hvilken er nu Finantslovens Charakter? For det Første fremtræder det jo stærkt, at det er en Lov, der hvert Aar skal komme istand, og uden hvis Istandkommen hvert Aar Regjeringsmaskinens regelmæssige Virksomhed vil standse; det er altsaa en Lov, ved hvilken den Frihed med Hensyn til Overenskomst mellem Regjering og de andre Faktorer af den lovgivende Magt, der ellers finder Sted, ikke er tilstede. Men til dette, at en Udelukkelse af den frie Overenskomst, der ellers finder Sted, er tilstede, idet man jo ikke for det Enkeltes Skyld kan lade det Hele bortfalde, dertil svarer og bør nødvendigviis svare Finantslovens Indskrænkning til et bestemt Omraade, hvorover den aldrig maa gaae, og dette Omraade, det er jo, naar man betragter Sagen nærmere, ikke vanskeligt temmelig skarpt at begrænse. Finantsloven skal bevilge Regjeringen Midler til at opfylde de allerede, iforveien contraherede Forpligtelser, og den skal bevilge Regjeringen de Midler, som Regjeringen ifølge tidligere Love og Overenskomster har Krav paa. Den store Masse i enhver Finantslov, det aldeles overveiende Indhold af Finantsloven er altsaa Noget, hvorom der aldrig kan være Tvivl, da det som sagt angaar Statsforpligtelser og een gang indrømmede og fastsatte Midler til Regjeringens Førelse. Dertil hører Alt, hvad der angaar Statsgjælden, dertil hører Alt, hvad der ved Lønningslove og Love af tilsvarende Charakter er Regjeringen bevilget. Der er Rigsdagen simpelthen forpligtet til at bevilge. Hertil kommer, at der hvert Aar fremkomme nogle temporære Fordringer til Foranstaltninger for dette Aar eller for nogle faa Aar; med Hensyn til disse Forlangender af Regjeringen har Rigsdagen Ret til at veie Nødvendigheden af Foranstaltningen og derefter bevilge eller nægte. Der kan endnu hertil slutte sig en eller anden tilfældig Forandring af Noget, der ellers i sit hele Grundlag er bestemt ved en almindelig Lov; der kan tænkes det Tilfælde, at der for et Embede, der hører til den Række, for hvilke der haves lovbestemte Regler, foretages et Tillæg paa Grund af indtrædte Omstændigheder; men dette viser sig da blot som et Supplement til en ved en Lønningslov fastsat Afgift. Det er

denne Charakter af Finantsloven, som det i højeste Grad er vigtigt for vort constitutionelle Liv at fastholde, at den deels giver Bevilling — eller om man vil Anvisning — paa Noget, der ikke kan nægtes, og deels paa Noget, der kan nægtes; det er i højeste Grad vigtigt ikke at hense under den Deel af Finantsloven, hvor der er Spørgsmaal om Nægtelse, Noget, som ikke bør komme ind herunder, fordi man derved kommer ind under en Tvang, som kun bør være tilstede, hvor der er Tale om Forlangende til temporære Foranstaltninger, hvis Nægtelse ikke medfører nogen Standsning i hele Regjeringsmaskineriets regelmæssige Virksomhed. I Begyndelsen af vort constitutionelle Liv var det — som den ærede Indenrigsminister ved Sagens 2den Behandling gjorde opmærksom paa — ikke Repræsentationen, men i et Par Tilfælde Regjeringen, der oversaae denne Grændse ved at indbringe Sagen i Finantsloven; det var dengang Folke-repræsentationen — og jeg skal gjerne indrømme det, det var Folkethinget — der ivrigt modsatte sig dette og i en meer eller mindre klar Erkjendelse af, hvad der hørte ind under Finantsloven, forlangte Sagens Udsøndning af den. Senere har der imidlertid i det andet Thing viist sig en stærk Tendens til at indbringe ret Meget under Finantsloven, og blandt Andet almindelige Lønningsbestemmelser for en vis Klasse af Embedsmænd; det er dette, som det efter min Mening var Regjeringens Pligt paa det Bestemteste at modsætte sig, og som den Deel af Repræsentationen, der erkjender denne Tendens for at være vigtig, maa understøtte Regjeringen i. Det maa fastholdes, at Repræsentationen har Ret til at bevilge eller nægte, hvad der af Sligt udenfor de bestaaende Regler forlanges, men at paa den anden Side det Bestaaende, de faste Regler, der ere overleverede fra Fortiden, ere Noget, som Regjeringen i intet Tilfælde maa lade sig slippe ud af Hænderne. Naar Regjeringen og Repræsentationen fastholde dette, naar de hver fra sin Side komme til Finantslovens Behandling, kan det gaae med de constitutionelle Former; men glemmer man dette, saa vil det i Længden ikke gaae. Jeg siger, at Regjeringen skal ikke lade det Bestaaende, som er dens Ret, slippe sig ud af